

Andreas Poppelier och Magnus Fliesberg

Härnösands konsthall, till 23 nov.

Om bildens lust och fallgropar, utmaningar och möjligheter, handlar båda utställningarna som nu pågår på konsthallen i Härnösand. Det verkar inte finnas några yttre teman eller berättelser bakom de målningar, objekt och blandtekniker som Andreas Poppelier på övre våningen eller Magnus Fliesberg i galleriet presenterar. Det skapar frihet och öppenhet för betraktaren, ger till viss del bryderi men till övervägande del chans att hitta egna ingångar.

Under rubriken "Fläckarna påminde om en förlorad kontroll över tingen" ger sig Andreas Poppelier ut på möjligen hal is men med säkerhetslinorna förmodligen väl förtöjda. En av de större målningarna, "Lika delar, plåga, lust och skam", kan direkt kopplas till rubriken. Den är placerad ut en bit på golvet och kan ses som ett prov på "Det utvidgade fältet" som konsten runt millennieskiftet sökte sig till. När en målning flyttas ut i rummet blir den också ett objekt eller en installation, något man kan gå runt om och uppleva som materiell-fysisk utsaga. Målningen består av ostrukturerade fläckar och spår av en målerisk aktivitet, där färgrester, penselavtryck, smuts och kaffefläckar samsas om utrymmet. Man kan ta det för en simpel palett, en slumpartad karta över en arbetsprocess, men i och med framhävan av målningen som ett självständigt verk får den en extra dimension, ett "statement" av en konstnärlig hållning. Där har vi kanske driften till överraskningen, det tvära kastet, den tillfälliga öppningen som leder till nya ingångar och som ofta återkommer i Poppeliers utställning.

Många olika hugskott kan ge ett spretigt intryck, men i Poppeliers fall förenas de av en trevande absurdism som känns både ömsint och ärlig. En liten gosse biter hjälplöst i en hård karamell som vore det en jättetunga. Den monumentala målningen med den lika monumentala titeln "Män som dött som titlar och kvinnor som dött som makor till titelförsedda män" visar en kör sjungande kvinnor där allas ansikten är lika tillknycklade som deras sångböcker är platta. Samtidspolitiskt flackande blickar och misstänksamhet fyller målningen "Utfärdsbön" utan att vi ser anledningen. I en annan bild sitter en ensam äldre dam i en fåtölj i ljuset av en abstrakt målning som vore det ett fönster. Konsten själv som motiv i motivet upprepas i flera verk, som om vi aldrig kommer ifrån det kulturella arvet och fernissan. I målningen "Missriktad yttring av hängivenhet II" tar ett par varandra i handen framför tre konstruktivistiska bilder som inför ett altare.

Det konstmodernistiska arvet syns kanske ännu mera i Magnus Fliesbergs utställning. I tre grupphängningar av mindre olika bilder, alla under namnet "Om vi kunde skulle vi ses vid björken", har han samlat som det synes mer eller mindre spontana teckningar, collage, målningsutkast, textbilder, påmålade fotografier. Även här råder det tillfälligas tyranni, detaljen som tar över, det svarta tuschets attacker mot det gråa fotografiet liksom formens attack mot innehållet. Ett behov av poetisk organisering av konst och verklighet som alltid slutar i ständiga fragment och antydningar.

Om dessa former av dagboksblad zoomar in den kanske berättande detaljen så breder Magnus Fliesberg större målningar ut sig mot helheter, översikter, planritningar. Men det sker i ren abstrakt form, som i diptyken "Vintern kom ändå. Trots spriten om sommaren.", där rektangulära skira ytor intrigerar och infiltrerar varandra. Detta verk, liksom ofta de andra målningarna, ser ut som anvisningar hur man sätter ihop emballage, hur man kan vika ihop en kartong, eller arkitektoniska visioner av legeringar av exteriört och interiört ner mot det lilla paketet. Gemensamt med de små gruppbilderna är mixen av skiss och fortsättning, som en redovisning av konstnärligt grundarbete där den första idén eller utkastet är lika betydelsefull som materialiserandet, färgläggandet, struktureringen mot det större.

Om Andreas Poppelier vänder sig utåt mot det råa och osminkade så söker sig Magnus Fliesberg till det intima och mer kontemplativa. Om det handlar om människans möjligheter och tillkortakommanden hos den förra så handlar det om sakens och tingets motsvarande betingelser hos den senare. En länk som förenar dem är en slags fundamental bildkonstnärlig ostyrighet. Att få oss betraktare att för ett ögonblick vända bort blicken och titta igen och undra över om vi sett samma sak. Det var länge sedan jag såg två så samtidigt bra utställningar på Härnösands konsthall.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2013-11-02